

på ett oregelbundet sätt, liknande en sökande jakt-hunds. Då och då lutade han sig ned, som om han sökte efter något på marken och tycktes vara så fördjupad i detta letande att han tydligen icke observerat mannen i gröna rocken, åt vilken han för övrigt vände ryggen.

— Äntligen har jag återfunnit en av dessa bovar, och nu skall han icke undslippa, om jag också nödgas sätta en hagelsvärm i hans ben, mumlade den senare mellan tänderna, och nu började även han avancera i riktning mot den andre med smygande steg och sökande betäckning bakom de tjockaste björkstammarna. Snart hade han kommit honom helt nära. Då röt han:

— Halt, karl!

Trashanken, vad det nu var för en, hajade till och vände sig blixtnabbt om. Han hade ett rätt hyggligt ansikte med ett par livliga, intelligenta ögon, men för övrigt var det en fullödig typ av en äkta landstrykare. Besynnerligt nog tycktes han inte bli förskräckt, då han såg den grönrockades hotfulla blickar och bössmynningen riktad emot sig. Tvärtom drog ett ögonblick ett leende över hans ansikte.

— Fast jag inte haft äran att bli presenterad, sade han, gissar jag att det är skogsförvaltaren Mörcke jag har nöjet att sammanträffa med.

Detta fräcka tal av en landstrykare förbluffade till den grad skogsförvaltaren, att han knappast kunde finna ett svar. Slutligen sade han:

— Presenterad! Jag skall snart ha det nöjet att presentera dig för länsman Bastman och han — — —